

Sygn. akt II AKa 215/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz (spr.)

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SO (del.) – Hubert Gąsior

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2013 r.

sprawy

1. W. Ź. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k.,

2. M. B. (1) oskarżonej z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.,

3. M. C. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. J. M. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

5. W. Ś. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,

6. M. S. (1) oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 270 § 2^a k.k. ;

7. P. G. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

8. M. W. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw., z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 21 listopada 2012 r. sygn. akt XVIII K 420/09

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec M. C. w ten sposób, że uznaje go za winnego popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu z tym, iż przyjmuje, że przyjął pochodzące z przestępstwa

pieniądze i za czyn ten skazuje go na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) zł; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza M. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 27 stycznia 2009 r. do 23 marca 2009 r.; zwalnia M. C. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec W. Ś. w ten sposób, że uznaje go za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym, iż przyjmuje że został on popełniony w październiku 2008 r. i za czyn ten skazuje go na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) zł; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza W. Ś. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 3 czerwca 2009 r.; zasądza od W. Ś. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie do wysokości 1100 (tysiąc sto) zł, zwalniając go od zapłaty kosztów sądowych ponad tę kwotę, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec M. B. (1) w ten sposób, że uniewinnia ją od przypisanego jej czynu a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec P. G., M. W. i M. S. (1) oraz w zaskarżonej części wobec W. Ż. i J. M., uznając apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne;

V. zwalnia J. M., M. W. i W. Ż. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem częściowej opłaty od P. G. 300 (trzysta) zł, od M. S. (1) 180 (sto osiemdziesiąt) zł, zwalniając ich do uiszczenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a wydatkami w tej części obciąża Skarb Państwa;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. (1), adw. J. S. S., adw. P. S., adw. J. O. - Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

1. **W. Ż.** to, że;

I. w okresie od maja 2008 roku do 16 października 2008 roku w W., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, tj. M. S. (1), P. G., A. P., M. M. (1) B., J. M., M. O. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz w celu uzyskania kredytu wynikającego z umów leasingowych, w ramach przestępstwa ciągłego, poprzez posługiwanie się podrobionymi dokumentami, w tym poświadczającej nieprawdę dokumentacji, dotyczącymi okoliczności istotnych dla uzyskania kredytu, wprowadzając w błąd przedstawicieli (...) Sp. z o.o. w W. oraz przedstawicieli (...) Spółka z o.o. w W., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ww. podmioty na łączną kwotę 965 020,00 złotych, stanowiącą mienie znacznej wartości, i tak:

- w okresie od maja 2008 roku do 30 czerwca 2008 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, występując jako prezes (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd przedstawicieli (...) Sp. z o.o. w W. co do faktu nabycia technologicznej linii produkcyjnej do produkcji brykietu i trocin w skład, której wchodził: podajnik, piec, suszarnia betonowa, z wyciągiem typ (...), cyklon ze zbiornikiem typ SAM, brykociarka typ M 30- PP- RM-3-80-Y6-100 1-41 i inne, rok produkcji 2006 od M. S. (1), R. S. Usługi Budowlane (...) z siedzibą w W., przedstawiając poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci m.in. : faktury VAT o nr (...) z dnia 24 czerwca 2008 roku, dokument KP z 19 maja 2008 roku wystawiony na kwotę 26 840 złotych, podrobiony protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z dnia 10 maja 2008 roku, poświadczający nieprawdę dwustronny protokół przekazania maszyny z dnia 30 czerwca 2008 roku, fakturę VAT (...) forma z 19 maja 2008 roku, podrobioną specyfikację do faktury pro -forma z 19 maja 2008 roku doprowadził ww. spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mienia z tytułu zawartej w dniu 20 czerwca 2008 roku umowy leasingu operacyjnego nr 765 na kupno rzeczony technologicznej linii produkcyjnej na kwotę 268 400 złotych stanowiącą mienie znacznej wartości, które to zostały przelane w dniu 27 czerwca 2008 roku na prowadzony dla M. S. rachunek bankowy,

- w okresie od lipca 2008 roku, do sierpnia 2008 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, występując jako prezes (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd przedstawicieli (...) Spółka z o.o. w W. co do faktu nabycia technologicznej linii produkcyjnej do produkcji brykietu i trocin w skład, której wchodził: podajnik, piec, suszarnia betonowa z wyciągiem typ (...), cyklon ze zbiornikiem typ SAM, brykociarka typ M 30- PP-RM-3-80-Y6-100 1-41 i inne, rok produkcji 2006 od M. S. (1), R. S. Usługi Budowlane (...) z siedzibą w W., przedstawiając poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci min.: wniosku z 2 lipca 2008 roku informującego o wpłaconej zaliczce w wysokości 26 840,00 złotych, poświadczający nieprawdę dwustronny protokół przekazania maszyny z dnia 21 lipca 2008 roku doprowadził ww. spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mienia z tytułu zawartej w dniu 15 lipca 2008 roku umowy leasingu operacyjnego nr (...) na kupno rzeczony technologicznej linii produkcyjnej na kwotę 268 400 złotych stanowiącą mienie znacznej wartości, które to zostały przelane w dniu 27 czerwca 2008 roku na prowadzony dla M. S. rachunek bankowy

- w okresie od września 2008 do 16 października 2008 roku w W. poprzez znalezienie fikcyjnego sprzedawcy wiertnicy do przewiertów sterowanych Y. D. nr seryjny (...), rok produkcji 2007 r posługując się podrobionymi dokumentami w postaci: fakturą nabycia z dnia 15 grudnia 2007 roku ww. wiertnicy V. D. o numerze fabrycznym (...), rok prod. 2007 za cenę 163744,00 Euro od A. W. przez Spółkę (...) z o.o. z siedzibą w W., oraz poświadczającymi nieprawdę fakturami w tym: wystawioną w dniu 06.10.2008 roku w imieniu (...) sp. z o.o. faktury VAT o nr (...) dotyczącymi sprzedaży rzeczony wiertnicy na rzecz (...) z siedzibą w W. - nie będącej faktycznie własnością sp. z o.o. (...), oraz poświadczającym nieprawdę dokumentem KP nr (...), że zostały przyjęte od (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. środki w kwocie 47 580,00 złotych, a dokumenty te miały istotne znaczenie do uzyskania leasingu, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w W. w kwocie 428 220,00 złotych stanowiącym mienie znacznej wartości z tytułu zawartej umowy leasingu na kupno przez M. O. (2) prezes (...) sp. z o.o. w K. maszyny budowlanej: wiertnicy Y. D. o numerze fabrycznym (...), rok prod. 2007 rzekomo stanowiącej własność Spółki (...)

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k.

II. w dniu 10 maja 2008 roku w W., w celu użycia za autentyczną przed (...), podrobił Uchwałę nr 4/2008 zezwalającą Zarządowi I. na zawarcie umowy finansującej nabycie linii do brykietowania do kwoty 300 000 złotych w ten sposób, że w pozycji osoby uprawnionej złożył podpis (...)

tj. o przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k.

III. w dniu 6 czerwca 2008 roku w W., w celu użycia za autentyczną przed (...) spółka z o.o. z siedzibą w W., podrobił pismo skierowane do ośrodka (...) w ten sposób, że w pozycji osoby uprawnionej złożył podpis (...)

tj. o przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k.

2. ***M. B. (1)*** o to, że:

- w okresie od września 2008 roku do 15 października 2008 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym m.in. z W. Ż., J. M., M. W., M. O. (2), A. P., P. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania środków leasingowych dla spółki (...) sp. z o.o. w K. wprowadzając w błąd przedstawicieli (...) Sp. z o.o. w W. co do stanu posiadania przez (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) lokal (...), której prezesem był J. M., 2 wiertnicy Y. D. o numerze fabrycznym (...), rok prod. 2007, posługując się podrobionymi dokumentami, w tym fakturą nabycia z dnia 15 grudnia 2007 roku ww. wiertnicy za cenę 163744,00 Euro od A. W., oraz poprzez wystawienie w dniu 06.10.2008 roku w imieniu (...) sp. z o.o. faktury VAT o nr (...) dotyczącej sprzedaży rzeczonyj maszyny na rzecz (...) z siedzibą w W. - nie będącej faktycznie własnością sp. z o.o. (...), oraz wystawiając dokument KP nr (...) w którym poświadczyła nieprawdę, iż zostały przyjęte do M. Spółka z siedzibą w K. środki w kwocie 47 580,00 złotych tytułem zaliczki na poczet ww. wiertnicy doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. na kwotę 428.220 złotych z tytułu udzielonych środków leasingowych w tej wysokości w firmie (...) sp. z o.o. w K. na kupno ww. wiertnicy,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zb, z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art 297 § 1 k.k. w zb. z art 270 § 1 k.k. w zw. z art 273 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k. w zw. art 12 k.k.

3. ***M. C.*** o to, że:

- w okresie od października 2008 roku do 17 października 2008 roku w W. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym m.in. z J. M., W. Ś. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w ukryciu pochodzących z przestępstwa wyłudzenia pieniędzy na szkodę (...) Sp. z o.o. z tytułu rozliczenia faktur VAT o nr (...) dotyczącej sprzedaży wiertnicy V. D. nr seryjny (...), rok produkcji 2007 w kwocie 428 000 złotych, w ten sposób, że udostępnił swój rachunek bieżący o nr (...) specjalnie w tym celu założony w dniu 13 października 2008 roku w (...) Bank (...)/L., na który to z konta spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. o nr (...) w dniu 15 października 2008 roku został dokonany przez J. M. przelew mienia znacznej wartości mianowicie kwoty 428,000 złotych stanowiącej przedmiot ww. leasingu operacyjnego nr 951 przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. ***J. M.*** o to, że :

- okresie od września 2008 roku do 16 października 2008 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. W., W. Ż., A. P., P. G., M. O. (2), z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd przedstawicieli (...) Sp. z o.o. w W. co do stanu posiadania przez Spółkę z o.o. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lokal (...), której to był prezesem, wiertnicy V. D. o numerze fabrycznym (...), rok produkcji 2007, posługując się podrobionymi dokumentami, w tym fakturą nabycia z dnia 15 grudnia 2007 roku ww. wiertnicy za cenę 163744,00 Euro od A. W., oraz poprzez wystawienie w dniu 06.10.2008 roku w imieniu (...) sp. z o.o. faktury Vat o nr (...) dotyczącej sprzedaży rzeczonyj maszyny na rzecz (...) z siedzibą w W. nie będącej faktycznie własnością sp. z o.o. (...), wystawiając dokument KP nr (...), w którym poświadczyl nieprawdę, iż przyjął od (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. 47 580,00 złotych tytułem zaliczki na poczet ww. wiertnicy doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. na kwotę 428.220 złotych z tytułu udzielonych środków leasingowych w tej wysokości firmie (...) sp. z o.o. w K. na kupno ww. wiertnicy w oparciu o podrobione dokumenty, a wpłaconych na konto spółki (...) z siedzibą w W.,

tj. o przestępstwo określone w art 286 § 1 k.k. w zb. z art 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. **W. Ś.** o to, że:

- w okresie od września 2008 roku do listopada 2008 roku w W. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym m.in. z J. M., M. C., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął pieniądze stanowiące mienie znacznej wartości pochodzące z przestępstwa wyłudzenia pieniędzy na szkodę (...) Sp. z o.o. z tytułu zawartej 30 września 2009 roku umowy leasingu operacyjnego nr 951 przez Spółkę (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. w oparciu o poświadczające nieprawdę dokumenty, w tym: rozliczenia faktur VAT o nr (...) dotyczącej sprzedaży wiertnicy V. D. nr seryjny (...), rok produkcji 2007 w kwocie 428 000 złotych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 r. sygn. akt XVIII K 420/09:

1. oskarżonego W. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował oznaczenie osoby A. P. i zastąpił je określeniem „oraz inną osobą o oznaczonej tożsamości”, jak również uzupełnił opis czynu o stwierdzenie, że oskarżony działał także wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dotychczas nieustalonymi i był osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów, w których poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 294§1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200(dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100, zł (sto złotych);

2. oskarżonego W. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 270 § 1 k.k., na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);

3. oskarżonego W. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 270 § 1 k.k. , na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);

4. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych z osobna w pkt 1-3 kar grzywny, orzekł wobec oskarżonego W. Ż. karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);

5. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu W. Ż. na okres 5(pięciu) lat próby, zobowiązując oskarżonego w okresie próby do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części poprzez uiszczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) oraz na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 40.000 zł (czterdzieści tysięcy złotych);

6. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego W. Ż. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

7. oskarżoną M. B. (1) w ramach zarzucanego jej czynu uznał za winną tego, że działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, tj. W. Ż., J. M., M. M. (2) C. i M. O. (2) w dniach 24 września 2008r. oraz 6 października 2008 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla (...) sp. z o.o. oraz w celu uzyskania środków leasingowych dla spółki (...) sp. z o.o. w K. doprowadziła do przedłożenia poświadczających nieprawdę dokumentów, w tym faktury nabycia z dnia 15 grudnia 2007 roku wymienionej, wiertnicy za cenę 163744,00 Euro od A. W., oraz wystawiła w dniu 06.10.2008 roku w imieniu (...) sp. z o.o. faktury VAT o nr

(...) dotyczącej sprzedaży rzeczony maszyny na rzecz (...) z siedzibą w W. - nie będącej faktycznie własnością sp. z o.o. (...), jak również wystawiła w dniu 24 września 2008 r. dokument KP nr (...), w którym poświadczyła nieprawdę, iż zostały przyjęte do M. Spółka z siedzibą w K. środki w kwocie 47 580,00 złotych tytułem zaliczki na poczet wymienionej wyżej wiertnicy, co miało istotne znaczenie dla udzielenia wymienionych środków leasingowych w kwocie 428.220 zł i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zb. z art. 273 k.k.w. zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych);

8. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej M. B. (1) na okres 3 (trzech) lat próby;

9. oskarżonego M. C. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od października 2008 roku do 17 października 2008 roku w W. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym m.in. z J. M., W. Ś. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się wyłudzenia pieniędzy na szkodę (...) Sp. z o.o. z tytułu rozliczenia faktur VAT o nr (...) dotyczącej sprzedaży wiertnicy V. D. nr seryjny (...), rok produkcji 2007 w kwocie 428 000 złotych, w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział we wprowadzeniu w błąd (...) co do stanu majątkowego (...) Sp. z o.o., a następnie udostępnił swój rachunek bieżący o nr (...) specjalnie w tym celu założony w dniu

13 października 2008 roku w (...) Bank (...)/L., na który to z konta spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. o nr (...) w dniu 15 października 2008 roku został dokonany przez J. M. przelew mienia znacznej wartości, tj. kwoty 428,000 złotych stanowiącej przedmiot ww. leasingu operacyjnego nr 951 przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

10. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował oznaczenie osoby A. P. i zastąpił je określeniem „oraz inną osobą o oznaczonej tożsamości” jak również uzupełnił opis czynu o stwierdzenie, że oskarżony działał także wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dotychczas nieustalonymi, w warunkach czynu ciągłego w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz że był osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów, w których poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

11. oskarżonego W. Ś. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008 r. do listopada 2008 r. w W. i L., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w warunkach czynu ciągłego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym min. J. M. i M. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej skontaktował M. C. z W. Ż., a następnie uczestniczył w przejęciu pochodzącej z przestępstwa kwoty 428.000 zł (stanowiącej mienie znacznej wartości) na szkodę (...) sp. z o.o. z tytułu zawartej w dniu 30 września 2009r. umowy leasingu operacyjnego nr 951 przez (...) sp. z o.o., i następnie przyjął kwotę 200.000 zł pochodzącą z wyżej wymienionego przestępstwa na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat

pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20,-zł (dwadzieścia złotych);

12. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, i tak:

a) oskarżonemu M. C. od dnia 27 stycznia 2009r. do dnia 23 marca 2009 r.

b) oskarżonemu J. M. od dnia 27 stycznia 2009 r. do dnia 26 października 2009 r., od dnia 12 grudnia 2010r. do dnia 13 grudnia 2010 r. oraz od 19 stycznia 2011r. do dnia 13 czerwca 2011r.;

c) oskarżonemu W. Ś. w dniu 3 czerwca 2009r.;

13. na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet kar grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, i tak:

a) oskarżonemu W. Ż. od dnia

21 czerwca 2009 r. do dnia 22 czerwca 2009 r., przyjmując ten okres za równoważny czterem dziennym stawkom grzywny;

b) oskarżonej M. B. (1) w dniu 27 stycznia 2009r., przyjmując ten dzień za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

Nadto wydał orzeczenie o dowodach rzeczowych, kosztach sądowych oraz wynagrodzenie za obronę z urzędu.

Wyrok ten został zaskarżony przez wyżej wymienionych oskarżonych.

Obrońca W. Ż. zaskarżył wyrok co do pkt 5 w części tj. w zakresie zobowiązania do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 60.000 zł oraz zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 40.000 zł.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) na zasadzie art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. błędne, dowolne i niczym nie poparte uznanie Sądu I instancji, iż kwota 60.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz kwota 40.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. zasądzone od oskarżonego W. Ż. są adekwatne, sprawiedliwe i uzasadnione, w sytuacji gdy w sprawie działało wielu oskarżonych, to ci inni oskarżeni (głównie M. C.) odnieśli korzyść z przestępstwa, pokrzywdzeni przyczynili się do zwiększenia wysokości szkody z uwagi na ich niefrasobliwe lub nawet intencjonalne działanie polegające na braku staranności i wnikliwości w rozpatrywaniu wniosków leasingowych i dokumentów na ich poparcie, zaś sytuacja majątkowa i osobista oskarżonego W. Ż. praktycznie uniemożliwia mu zapłatę tych kwot na rzecz pokrzywdzonych

Wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonym zakresie poprzez:

1. odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z uwzględnieniem okoliczności faktycznych wskazanych w treści powyższego zarzutu, a które nie zostały wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji.

Obrońca M. B. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej i zarzucił mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) tj.:

1. art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej i tendencyjnej ocenie materiału dowodowego poprzez danie wiary tym fragmentom wyjaśnień oskarżonej M. B. (1), które opisywały udział innych oskarżonych w popełnieniu przestępstw opisanych w akcie oskarżenia z jednoczesnym odmówieniem wiary tym wyjaśnieniom oskarżonej, w których wskazywała swoją rolę i stan świadomości w trakcie wykonywania czynności na rzecz (...) Sp. z o.o.;

2. art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej i tendencyjnej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że jedynymi okolicznościami, które potwierdzać miały winę oskarżonej M. B. (1) są ustalenia Sądu Okręgowego oparte na jej własnych wyjaśnieniach, z których zdaniem Sądu Okręgowego wynika, że oskarżona musiała wiedzieć o przestępczej działalności W. Ż., M. W., J. M., M. C. i innych osób, gdyż (...) Sp. z o.o. nie posiadała samochodów dostawczych, nie wynajmowała magazynów i nie zatrudniała pracowników a dane do faktur podawane były oskarżonej przez telefon.

W oparciu o przepis art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o wydanie wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie, gdyby w ocenie Sądu Odwoławczego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający do stwierdzenia braku przesłanek do skazania oskarżonej - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. C. zaskarżył wyrok w części dotyczącej przyjętej kwalifikacji czynu oraz wysokości wymierzonej kary.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 1 (i 3) k.p.k. wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie i art. 291 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie, a nadto rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w relacji do celów jakie kara ta powinna spełnić (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o uznanie, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona określone w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz o wymierzenie kary w granicach dolnego ustawowego zagrożenia.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca sprostował oczywistą omyłkę we wniosku i wniósł o zmianę wyroku i uznanie, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wymierzenie kary w granicach dolnego zagrożenia.

Obrońca J. M. zaskarżył wyrok w zakresie pkt 10 na korzyść oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Na zasadzie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi Sądu I instancji zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 60 § 3 i 5 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo istnienia przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary,
- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego J. M. polegającą na wymierzeniu temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W., ewentualnie
- zmianę zaskarżonego wyroku przez zastosowanie wobec oskarżonego J. M. w odniesieniu do zarzucanych mu czynów dobrodziejstwa art. 60 § 3 i 5 k.k. i w konsekwencji orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, bądź o orzeczenie wobec tego oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności, lecz w mniejszym wymiarze, równym temu jaki już został mu zaliczony w punkcie 22 wyroku, a będącym okresem faktycznego pozbawienia tego oskarżonego wolności, to jest 1 roku i 2 miesięcy.

Obrońca W. Ś. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p. i 424 k.p.k., polegającą na:

- nierozstrzygnięci wątpliwości na korzyść oskarżonego W. Ś., w szczególności poprzez błędne uznanie, że wyjaśnienia tego oskarżonego w zakresie w jakim zaprzecza on swojemu sprawstwu nie zasługują na wiarę, podczas gdy jego wyjaśnienia były konsekwentne i logiczne, znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych i ujawnionych w toku postępowania z wyjątkiem niewiarygodnych zeznań oskarżonego M. C.,
- nie oparciu się przez Sąd Okręgowy na zasadach logiki oraz wiedzy i doświadczeniu życiowym, zwłaszcza poprzez przyjęcie przez ten Sąd niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego niekorzystnego dla oskarżonego Ś. ustaleń, w szczególności przekroczeniu przez ten Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu oceny swobodnej poprzez uznanie, że niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego kwestionującego jego sprawstwo a wiarygodne są wyjaśnienia obciążającego go oskarżonego C., który ma żal do oskarżonego Ś., że „wystawił” go Policji i może pałać żądzą zemsty, przy czym depozycje oskarżonego C. jakoby oskarżony Ś. miał być pomysłodawcą przelania na prywatne konto oskarżonego C. kwoty 428 000 zł, a potem że tenże oskarżony wręczył mu w dwóch ratach kwotę 200 000 zł nie zostały zweryfikowane pozytywnie innymi dowodami.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- uznaniu, że oskarżony Ś. dopuścił się czynu wskazanego w akcie oskarżenia a zmodyfikowanego w wyroku,
- uznaniu, że oskarżony Ś. zaplanował oszustwo na szkodę (...) sp. z o.o. w ten sposób, że polecił oskarżonemu C. założenie prywatnego konta bankowego aby oskarżony M. jako prezes spółki V. przelał na nie kwotę 428 000 zł w celu przekazania części tej kwoty tj. 200 000 zł oskarżonemu Ś.,
- uznaniu przez Sąd Okręgowy za niewiarygodną i jednocześnie wykluczenie sytuacji, że oskarżony C. sam wymyślił założenie prywatnego konta bankowego i nakłonił oskarżonego M. aby mu przelał na to konto kwotę 428 000 zł z konta spółki (...), które potem sobie przywłaszczył nie przekazując żadnej kwoty oskarżonemu Ś.,
- uznaniu za nieprawdopodobne, że oskarżony Ś. na usilną prośbę swojego znajomego, oskarżonego Ż. spotykał się dwukrotnie z oskarżonym C. aby nakłonić go do zwrotu kwoty 428 000 zł,
- bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony C. nie miał powodów aby pomawiać oskarżonego Ś. gdy tymczasem ten oskarżony współpracował z (...) Biurem (...) i przyczynił się do zatrzymania oskarżonego C. o czym ten świetnie wiedział,
- bezzasadnym przyjęciu, że oskarżeni C. i M. wyjaśniają zgodnie z prawdą gdy tymczasem mogli się kontaktować i ustalić przebieg zdarzeń gdyż przed złożeniem wyjaśnień przebywali w Areszcie Śledczym na B., a poza tym oskarżony próbował wpływać na świadków pozostających na wolności - cenzura przechwyciła jeden list, a tym samym wielce prawdopodobne jest, iż przynajmniej świadek C. zeznając niespójnie i wielu okoliczności nie pamiętając mogła być zastraszana przez pierwszego z wymienionych oskarżonych.

3. rażąco niewspółmierność kary i niewzięcie przez Sąd Okręgowy pod uwagę, że oskarżony Ś. współpracował z organami ścigania i przyczynił się w sposób istotny do ujęcia oskarżonego C. wskazując miejsce jego pobytu, co powinno być okolicznością łagodzącą pozwalającą na orzeczenie nie izolacyjnej kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania aby mógł on uzupełnić postępowanie dowodowe pod kątem w jakim zakresie oskarżony Ś. przyczynił się do ujęcia oskarżonego C. i czy ta okoliczność ma wpływ na pomawianie oskarżonego Ś. przez oskarżonego C., w szczególności żeby Sąd I instancji powinien wykonać następujące czynności:

- zwrócić się do (...) Biura (...), ul. (...), (...)-(...) W., w celu uzyskania informacji czy oskarżony W. Ś. przyczynił się do zatrzymania oskarżonego M. C. i na ile jego informacje były cenne podczas tej operacji, sprawa była prawdopodobnie zarejestrowana pod nr MZ-1-3-PF- (...),

- przesłuchać w charakterze świadka oficera CBS M. B. (2), ul. (...), (...)-(...) W., na okoliczność w jakim zakresie oskarżony W. Ś. współpracował z tym Biurem i na ile istotne były jego informacje w ujęciu oskarżonego M. C..

Ewentualnie w razie gdyby Sąd Odwoławczy stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego Ś. to wniósł o uniewinnienie go od czynu przypisanego mu przez Sąd Okręgowy w wydanym wyroku.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy wyżej wymienionych oskarżonych.

Odnosnie apelacji obrońcy M. B. (1).

Apelacja obrońcy jest zasadna.

Należy zgodzić się z zarzutem skarżącego, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. przy ocenie materiału dowodowego, dotyczącego kwestii winy M. B. (1). Tym materiałem dowodowym były przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonej, które co do przebiegu zdarzeń Sąd I instancji uznał za wiarygodne, a które w tym zakresie częściowo pokrywały się z wyjaśnieniami W. Ż. i J. M. . Z analizy i oceny tych dowodów wysnuł Sąd Okręgowy dowolny wniosek co do świadomości M. B. (1), że spółka (...) prowadziła działalność przestępczą, oraz co do wiedzy, że spółka ubiega się o leasing z tytułu wiertnicy, której nie posiadała zaś dokumenty, które zostały dostarczone instytucji leasingowej stwierdzają nieprawdę.

Na wstępie stwierdzić należy, że żaden z przesłuchanych w sprawie oskarżonych a także żaden ze świadków nie dostarczył dowodu na to by można było uznać M. B. (1) za osobę świadomą tego, że spółka dokonuje fikcyjnego obrotu materiałami (co nie jest przedmiotem niniejszej sprawy), oraz że podjęła przestępcze działania związane z wyłudzeniem leasingu. Zarzucone M. B. (1) przestępstwo jak też przypisane przez Sąd orzekający są przestępstwami umyślnymi, mającymi charakter kierunkowy, a więc mogą być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Analiza okoliczności, w jakich pracowała oskarżona i rodzaju czynności, jakie wykonywała, nie daje podstaw do uznania, że miała ona świadomość przestępczych działań J. M., W. Ż. i M. W.. Nie jest prawdą, co twierdzi Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 73), że oskarżona przyznała, że spółka (...) nie miała bazy samochodowej ani magazynów. M. B. (1) wyjaśniała, że nic jej nie wiadomo o magazynach spółki, środkach transportu, jak też o osobach w niej zatrudnionych a uzyskanie takiej wiedzy nie należało przecież do jej obowiązków. Zatrudnił ją M. W., który według niej kierował spółką, J. M. był prezesem a W. Ż. kierowcą, który woził prezesa. Nie interesowała się działalnością spółki i organizacją jej zadań, co też nie było jej obowiązkiem, tylko wykonywała swoją pracę. M. B. (1) została zatrudniona w spółce jako fakturzystka i wypisywała faktury i inne dokumenty zgodnie z poleceniami przełożonych. Dokonywane przez nią czynności były stricte techniczne a dane zawarte w przygotowywanych przez nią fakturach czy dowodach przyjęcia wpisywane były na podstawie dokumentów dostarczonych jej przez W. Ż. lub M. W. lub przekazane przez tego ostatniego telefonicznie. Osoby zarządzające spółką brały odpowiedzialność za treść sporządzonych dokumentów, na czele z jej prezesem, który ich prawdziwość potwierdzał swoim podpisem, a M. B. (1) nie była ani zobowiązana ani upoważniona do kontroli działań tych osób. Nie ma żadnych podstaw by uznać – jak uczynił to Sąd orzekający – że oskarżona wiedziała, że wypisywane przez nią dokumenty zawierają nieprawdę a zatem, że maszyna będąca przedmiotem leasingu nie istnieje i świadomie doprowadziła do dostarczenia instytucji leasingowej poświadczające nieprawdę dokumenty.

Należy w tym miejscu podnieść, że powyższe ustalenia Sądu

I instancji pozostają w niezgodzie z przyjętym w wyroku stanowiskiem, że oskarżonej nie można przypisać zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ani też pomocy w dokonaniu wyłudzenia. Skoro Sąd I instancji, uznał że oskarżona dostarczyła nieprawdziwe dokumenty co do posiadania

przez (...) wiertnicy celem uczynienia jej przedmiotem leasingu to znaczy, że wprowadziła pokrzywdzonego w błąd, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jakim był zakup nieistniejącej maszyny. Powyższe powinno skutkować przypisaniem oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., nie zaś z art. 297 § 1 k.k.

Odnosząc się do przypisanego M. B. (1) w wyroku przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. stwierdzić należy, że błędne są ustalenia, że oskarżona wystawiła w dniu 6 października 2008 r. w imieniu (...) Sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) oraz fakturę VAT nr (...), dotyczące sprzedaży rzeczonyj maszyny na rzecz (...), nie będącej faktycznie własnością spółki oraz w dniu 24 września 2008 r. w dokumencie KP nr (...) poświadczyla nieprawdę, iż zostały przyjęte od Spółki (...) pieniądze w kwocie 47.580,00 zł tytułem zaliczki na poczet ww. wiertnicy, co miało istotne znaczenie dla udzielenia środków leasingowych w kwocie 428.220 zł. Należy zgodzić się z tą ostatnią okolicznością co do istotnego znaczenia tych dokumentów dla realizacji umowy leasingu, jednak oskarżona nie ponosi odpowiedzialności za ich treść. Obie faktury dotyczące rzekomej sprzedaży wiertnicy (w tym jedna faktura korygująca), znajdują się na k. 229 i 230 t. I akt śledztwa. Faktury te mają rubrykę „podpis i pieczęć osoby upoważnionej do **wystawienia** (podkr. S.A.) faktury VAT” i w tym miejscu widnieje podpis J. M. (prezesa spółki) oraz pieczęć spółki (...). Na dowodzie zapłaty KP 017/08 z dnia 24 września 2008 r. znajdującym się na k. 123 t. I widnieje rubryka „kwotę powyższą otrzymałem”, a w niej podpis prezesa spółki J. M.. Z powyższego wyraźnie wynika, że M. B. (1) jako pracownik techniczny przygotowała te dokumenty na podstawie danych przekazanych przez przełożonych zaś osoba do tego upoważniona, a więc J. M., je podpisał. Zatem to J. M. jako osoba wystawiająca faktury ponosi odpowiedzialność za treść tych dokumentów. Także oskarżony J. M. poświadczyl nieprawdę w dokumencie KP co do tego, że spółka (...) otrzymała od Spółki (...) określoną kwotę tytułem zaliczki na poczet zakupu wiertnicy. Błędne są też ustalenia Sądu orzekającego, jakoby to oskarżona w celu uzyskania środków leasingowych doprowadziła do przedłożenia poświadczającej nieprawdę faktury nabycia z dnia 15 grudnia wiertnicy za cenę 163.744 zł Euro od A. W.. Fakturę tę, przygotowaną przez A. P. i P. G. a sporządzoną w języku niemieckim przyniósł do siedziby spółki (...), który poinformował oskarżoną, że jest to dowód zakupu wiertnicy przez V., a ponieważ była ona wypożyczona należy ją teraz dokumentowo wprowadzić na magazyn. M. B. (1) nie miała żadnych podstaw, żeby nie wierzyć W. Ż., nie miała żadnych powodów by podejrzewać nieautentyczność dokumentu, nie miała uprawnień ani obowiązku sprawdzania jego treści. Nie jest też tak jak przyjmuje Sąd I instancji, że widniejąca na tej fakturze data rzekomego nabycia wiertnicy wskazywała na fałszywość dokumentu. Oskarżona nie była upoważniona do kontroli przedłożonego jej dokumentu i trudno od niej wymagać by przeprowadzała czynności sprawdzające okoliczności nabycia przez (...) przedmiotowej maszyny. Na marginesie należy zaznaczyć, że spółka (...) została utworzona aktem notarialnym z dnia 20 listopada 2007 r., a więc data sporządzenia fałszywej faktury, potwierdzającej fakt nabycia wiertnicy z dnia 15 grudnia 2007 r. nie ma takiej wymowy jaką nadaje tej okoliczności Sąd orzekający.

M. B. (1) pracowała przez okres około 3 –ch miesięcy, bez żadnej umowy (o którą się dopominała) i zakresu obowiązków, i przez ten czas wykonywała tylko zlecone jej przez przełożonych czynności techniczne, przez 2 - 3 godziny dziennie, będąc przekonaną, że prowadzona jest w Spółce należyta księgowość. Miała kilkakrotny telefoniczny kontakt z księgową G. W., a raz spotkała się z nią i przekazywała rachunek za telefon. Jej zainteresowanie wzbudził tylko brak w siedzibie spółki dokumentów firmy ale od swojego przełożonego M. W., otrzymała wyjaśnienie, że oryginały dokumentów znajdują się w księgowości i rzekomo po to, by tam je dostarczyć, zabierane były dokumenty sporządzone przez M. B. (1) a pozostawiano tylko ich kopie. M. B. (1) nie prowadziła księgowości spółki a tym samym nie znała dokumentacji firmy (z wyjątkiem dokumentów przez siebie wypełnianych), w tym zarówno co do środków trwałych, co do sytuacji kadrowej jak i spraw formalno – prawnych.

Reasumując, ocena ustalonych w sprawie okoliczności nie zezwala na uznanie, że M. B. (1) wiedziała o przestępczej działalności współoskarżonych i świadomie brała udział w dostarczaniu przez nich do (...), zawierających nieprawdę dokumentów w celu uzyskania środków leasingowych. M. B. (1) nie wiedząc, że umowa kupna wiertnicy przez V. jest fałszywa wypełniała na jej podstawie dwie faktury, które wystawił J. M. oraz nie wiedząc, że spółka (...) nie wpłaciła na rzecz spółki (...) żadnych pieniędzy tytułem zaliczki, wypełniła dokument KP, na którym J. M. poświadczyl ich przyjęcie a więc poświadczyl nieprawdę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uwzględnił podstawowy wniosek obrońcy, zmienił zaskarżony wyrok i M. B. (1) uniewinnił od popełnienia przypisanego jej czynu, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa.

Odnosnie apelacji obrońcy M. C..

Apelacja okazała się zasadna i uwzględniony został jej wniosek, aczkolwiek zmiana wyroku nastąpiła w powodu naruszenia przez Sąd orzekający przepisu prawa procesowego.

Na wstępie stwierdzić należy, że nieprawidłowo sformułowany jest zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie i art. 291 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie. Zarzut naruszenia prawa materialnego można stawiać tylko wtedy gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść a zatem tylko wtedy, gdy ustalenia są bezbłędne zaś ich subsumpcja pod przepis ustawy karnej jest niewłaściwa. Tymczasem z uzasadnienia apelacji wynika, że skarżący kwestionuje ustalenia Sądu orzekającego co do tego, że M. C. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w dokonaniu oszustwa na szkodę (...). Obrońca oskarżonego, powołując się na wyjaśnienia M. C., które Sąd I instancji uznał za wiarygodne, uważa że oskarżonemu można przypisać tylko przestępstwo paserstwa, tak jak to zarzucał akt oskarżenia. Zatem zarzut obrońcy należy rozumieć jako mający swą podstawę w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Sąd Apelacyjny uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do powyższego zarzutu albowiem Sąd Okręgowy przypisując M. C. popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.

294 § 1 k.k. wyszedł poza granice oskarżenia, a tym samym orzekł z obrazą art. 399 1 k.p.k., co miało oczywisty wpływ na treść wyroku. Akt oskarżenia zarzucał M. C. przestępstwo paserstwa w postaci pomocy w ukryciu pieniędzy podchodzących z przestępstwa wyłudzenia ich na szkodę (...) w ten sposób, że udostępnił swój rachunek bieżący w banku, specjalnie w tym celu założony, na który J. M. przelał pieniądze po wpłynięciu ich na konto spółki (...). Zatem czynność wykonawcza przestępstwa paserstwa (niezależnie do tego czy polegała ona na pomocy w ukryciu czy też na przyjęciu, pochodzących z przestępstwa pieniędzy, jak uznał Sąd Apelacyjny) była dokonana po wpłynięciu pieniędzy na konto spółki (...). Przelanie pieniędzy przez instytucję leasingową na konto rzekomego zbywcy maszyny było niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, i stanowiło ostatni etap przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Uznanie przez Sąd orzekający, że M. C. uczestniczył w przestępczych działaniach doprowadzających pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spowodowało wyjście przez Sąd orzekający poza granice aktu oskarżenia.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i uznał M. C. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który wyczerpuje znamiona art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. a popełniony został w warunkach art. 64 § 1 k.k. Oskarżony przyznał się do popełnienia tego przestępstwa i zasadnie Sąd I instancji jego wyjaśnienia uznał za szczere i konsekwentne, znajdujące potwierdzenie w szczególności w wyjaśnieniach J. M., a zatem zasługujące na wiarę. Oceny dowodu z wyjaśnień M. C. i opartych na jego wyjaśnieniach ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa paserstwa, skarżący nie kwestionuje.

Stawiany przez obrońcę zarzut rażącej niewspółmierności kary odnosi się do kary wymierzonej za przypisane przez Sąd orzekający przestępstwo. Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę za przestępstwa paserstwa, które w swej podstawowej postaci, bez związku z art. 294 § 1 k.k., jest zagrożone karą łagodniejszą niż przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Powrót do kwalifikacji prawnej z aktu oskarżenia spowodował, że stopień winy M. C. nie jest tak znaczny jak za przypisane mu w wyroku przestępstwo. Zatem Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniając ponadto te okoliczności, które wziął też pod uwagę Sąd Okręgowy a więc jako okoliczności obciążające uprzednią wielokrotną karalność, fakt popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa a jako okoliczność łagodzącą przyznanie do winy i złożenie szczegółowych wyjaśnień. Trudno karę w tej wysokości uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. skoro jest ona zbliżona do granic dolnego zagrożenia za popełnione przestępstwo. Takiego charakteru nie ma też grzywna orzeczona w takiej samej wysokości, jak uczynił to Sąd I instancji. Jej wysokość jest odpowiednia zarówno do wartości mienia, będącego przedmiotem przestępstwa, jak też do wysokości osiągniętej przez M. C. korzyści. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny

zaliczył na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 27 stycznia 2009 r. do 23 marca 2009 r.

Odnosnie apelacji obrońcy W. Ś.

Apelacja ta jest zasadna tylko w tej części w której kwestionuje ustalenia faktyczne, przyjęte za podstawę wyroku, mające wpływ na jego treść a polegające na przyjęciu, że W. Ś. współdziałał w dokonaniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. W tym zakresie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający do wysnucia takiego wniosku a fakt skontaktowania M. C. z W. Ż. nie stanowi – wbrew opisowi przypisanego oskarżonemu czynu – dowodu współdziałania w wyłudzeniu kwoty leasingowej z (...). W. Ż. poszukiwał w końcu czerwca 2008 r. właściwej osoby do pełnienia roli prezesa w spółce, która miała prowadzić przestępczą działalność a wtedy nie istniał jeszcze nawet plan dokonania tego konkretnego oszustwa. Nie stanowi także dowodu na współdziałanie W. Ś. w tym przestępstwie jego uczestnictwo w przejęciu, pochodzących z przestępstwa pieniędzy, co wynika z opisu czynu przypisanego w zaskarżonym wyroku.

Bezprzedmiotowym jest dalsze zajmowanie się dokonaną przez

Sąd I instancji oceną dowodów w tej kwestii, w tym w szczególności wniosków z niej wysnutych bowiem przypisany W. Ś. czyn przekracza granice aktu oskarżenia. Wobec tego oskarżonego Sąd I instancji dopuścił się mającego wpływ na treść wyroku naruszenia art. 399 § 1 k.p.k. a zatem zachowują aktualność w tej kwestii wywody niniejszego uzasadnienia co do apelacji oskarżonego M. C.. Akt oskarżenia zarzucał W. Ś. paserstwo, polegające na przyjęciu pieniędzy pochodzących z przestępstwa wyłudzenia, a zatem jego zarzut obejmował działania po dokonaniu czynu z art. 286 § 1 k.k. Przypisanie mu współsprawstwa w dokonaniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. – niezależnie do oceny dowodów – stanowi przekroczenie granic oskarżenia.

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i W. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, (z tym, iż przyjął, że został on popełniony w październiku 2008 r.), bowiem w tym zakresie nie podzielił zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy dał wiarę oskarżonemu M. C., że to W. Ś. był pomysłodawcą przejęcia pieniędzy, które miały wpłynąć na konto spółki (...), a pochodzących z przestępstwa wyłudzenia i zgodnie z tym planem namówił on J. M. do dokonania przelewu kwoty 428.220 zł na jego osobiste konto założone kilka dni wcześniej, a później zgodnie z porozumieniem podzielili się pieniędzmi w ten sposób, że 200 tys. zł. przekazał oskarżonemu W. Ś. a 12 tys. zł. J. M.. Sąd I instancji wskazał, iż wyjaśnienia M. C. są spójne i konsekwentne, znajdują częściowe potwierdzenie w wyjaśnieniach W. Ż., J. M. i świadka A. C. a zatem należy uznać je za wiarygodne. Tym samym odmówił wiarygodności wyjaśnieniom W. Ś. a ocena tych dowodów nie przekracza ram swobody określonej przepisem art. 7 k.p.k. Natomiast stanowisko skarżącego prezentowane w apelacji, jakoby M. C. miał żal do W. Ś., że „wystawił” go policji i może pałać żądzą zemsty a zatem miał powody, żeby go pomawiać, jest dowolne i wręcz sprzeczne z materiałem dowodowym. Tym materiałem dowodowym są przecież wyjaśnienia W. Ś., który powyższych okoliczności nie podnosił ani w śledztwie ani na rozprawie a wręcz twierdził, że nie pozostaje w konflikcie z M. C., który niesłusznie go pomawia, żeby umniejszyć swoją winę i zataić fakt, że ukrył pieniądze. Zatem niesłusznie zarzuca apelujący, że Sąd I instancji bezzasadnie przyjął, że M. C. nie miał powodów, aby pomawiać W. Ś., gdyż ten oskarżony współpracował z CBS i przyczynił się do zatrzymania oskarżonego C., o czym ten świetnie wiedział. Odnosnie powyższego zarzutu stwierdzić należy, że W. Ś. nie podniósł tej okoliczności w toku postępowania ale nawet jeśli przekazał jakieś istotne informacje odnośnie miejsca pobytu M. C., to okoliczność ta nie ma wpływu na treść wyroku. Nie uznał zatem Sąd Apelacyjny by istniała potrzeba uzupełnienia w tym kierunku postępowania dowodowego a tym samym nie uwzględnił wniosku alternatywnego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Należy krytycznie odnieść się do twierdzenia apelacji, że M. C. wiedział o przekazaniu przez W. Ś. informacji ułatwiającej jego zatrzymanie. Sam apelujący sobie przeczy usprawiedliwiając milczenie W. Ś. w tej kwestii obawą zemsty ze strony C. czy jego kompanów. Niezgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest z kolei próba wytłumaczenia zatajenia przez W. Ś. udzielenia rzekomej pomocy CBS, przekonaniu oskarżonego, że Sąd I instancji i tak nie da wiary wyjaśnieniom M. C..

Nie może być skuteczne – co czyni apelujący – upatrywanie przyczyny zgodności wyjaśnień M. C. i J. M. w fakcie, iż przebywali oni w tym samym areszcie, bo mogli się kontaktować i ustalić przebieg zdarzeń. Zatrzymany przez cenzurę list od M. C. do E. B. miał na celu ochronę świadka przez W. Ś. a jego treść powodowała, że godził się na utratę zeznań mogących we fragmencie potwierdzić jego depozycje.

Wbrew stanowisku skarżącego – nie są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustalenia Sądu orzekającego, że M. C. dopiero po pewnym czasie przekazał 200.000 zł W. Ś.. Oskarżony M. C. nie wypłacił od razu wszystkich pieniędzy przelanych na jego konto, lecz wypłacał stopniowo mniejsze kwoty, dlatego też później umówili się specjalnie na przekazanie 200 tys. zł. Natomiast niezgodne z zasadami logicznego rozumowania są wyjaśnienia W. Ś., jakoby był powiernikiem M. C., który w drodze do O. zwierzał mu się, że wraz z J. M. dokonali przejęcia znacznej kwoty pieniędzy z konta V. a później dwukrotnie spotykał się z nim tylko po to by nakłonić go do zwrotu pieniędzy.

Ustalenia co do roli oskarżonego w przejęciu pochodzących z przestępstwa pieniędzy Sąd I instancji poczynił na podstawie pełnego materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej a więc nie naruszył art. 410 k.p.k., dowody ocenił w ramach art. 7 k.p.k. i nie znalazł podstaw do zastosowania zasady in dubio pro reo, a więc nie naruszył też art. 5 § 2 k.p.k. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie wniosków apelacji obrońcy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, gdyż W. Ś. w październiku 2008 r. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który wypełnia ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny wymierzył W. Ś. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniając te same okoliczności obciążające, które wziął pod uwagę Sąd Okręgowy tj. uprzednia karalność i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, też nie dopatrując się okoliczności łagodzących. Kara ta jest łagodniejsza od orzeczonej w zaskarżonym wyroku z tego powodu, że ustawowe zagrożenie za paserstwo w podstawowej postaci jest niższe od ustawowego zagrożenia za przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny orzekł karę grzywny w wysokości 200 stawek po 20 zł, uwzględniając wartość mienia, będącego przedmiotem przestępstwa jak też wysokość osiągniętej korzyści.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary. Ewentualne przyczynienie się oskarżonego do ujęcia M. C. poprzez wskazanie jego miejsca pobytu nie stanowi – wbrew stanowisku skarżącego - okoliczności łagodzącej, pozwalającej na orzeczenie nie izolacyjnej kary pozbawienia wolności. Stopień szkodliwości społecznej czynu oraz uprzednia karalność oskarżonego nie zezwalają na uznanie, że cele kary byłyby spełnione pomimo warunkowego zawieszenia jej wykonania. Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że ten zarzut nie ma odzwierciedlenia w sformułowanych w apelacji wnioskach.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonemu na poczet kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 3 czerwca 2009 r.

Odnosnie apelacji obrońcy J. M.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna a uzasadnienie zostało sporządzone na wniosek obrońcy, zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k.

Nie można stawiać zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego art. 60 § 3 k.k. w sytuacji, kiedy Sąd I instancji uznał, że oskarżony nie spełnił warunków przepisem tym przewidzianych. Skoro obrońca twierdzi, że jednak istnieją przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary to winien postawić zarzut błędnych ustaleń faktycznych co do tej kwestii, mających wpływ na treść wyroku. Tak rozumiejąc ten zarzut stwierdzić należy, że trudno doszukać się w uzasadnianiu środka odwoławczego argumentów na poparcie tego stanowiska skarżącego. Obrońca bowiem powołuje się na fakt, iż oskarżony przyznał się do winy i na tym nie poprzestał tylko złożył wyczerpujące wyjaśnienia, wskazując rzeczywistych sprawców i taką postawę konsekwentnie zachował przez całe postępowanie. Nadto podnosi, że takie zdanie miał także oskarżyciel publiczny (przed Sądem I instancji) , co jednak nie oznacza, że jest ono słuszne. Dobrodziejstwo z art. 60 § 3 k.k. , stanowiące przecież nagrodę dla sprawcy nie może mieć zastosowania do każdej osoby współdziałającej z innymi, która przyzna się do winy i nie skorzysta z prawa odmowy wyjaśnień. Wymóg podania

wszelkich istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa to nie tylko podanie okoliczności, które składają się na ustawowe znamiona czynu ale także tych, które podają sposób działania sprawców, ich metody, rolę każdej z tych osób, wysokość uzyskanych korzyści i sposób ich podziału. Wymóg ujawnienia informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności ich popełnienia dotyczy informacji nieznanymi organowi powołanemu do ścigania przestępstw lub takich które – według wiedzy sprawcy – są temu organowi nieznanymi. Tymczasem osobą, która zgłosiła organowi ścigania fakt popełnienia przestępstwa i ujawniła okoliczności jego popełnienia był oskarżony W. Ż.. To jego wyjaśnienia doprowadziły do zatrzymania J. M., który przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia ale przecież sama ich treść wskazuje, że nie było w nich żadnych elementów nieznanymi organom ścigania jak też takich, które w przekonaniu oskarżonego były dotychczas nieznanymi. Zważyć przecież należy, że J. M. – który był świadom, że bierze udział w przestępstwie polegającym na wyłudzeniu pieniędzy z leasingu – podjął się określonej roli w tym, zaplanowanym działaniu, bez wnikania w szczegóły, w sposób, w metody tego przestępczego postępowania, dobrowolnie pozbawiając się tej wiedzy, o której mowa w art. 60 § 3 k.k. J. M. w toku śledztwa opisywał działania współsprawców, z którymi miał kontakt, nie dzieląc się swoją wiedzą z organami ścigania o dwóch innych osobach współdziałających w przestępstwie tj. o P. G. i A. P.. Dopiero na rozprawie, w odpowiedzi na zadawane pytania wyjaśnił, że od W. Ż. wie, że osoby o w/wym. imionach pomagały przy załatwianiu formalności z leasingiem a zatem słusznie uznał Sąd I instancji, że nie ujawnił on informacji, dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa.

Powyższe wskazuje, że wyjaśnienia J. M. nie spełniły – wbrew zarzutowi obrońcy – przesłanek art. 60 § 3 k.k. a zatem niezasadny jest wniosek o zastosowanie tego przepisu i orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Podnieść nadto należy, że niesłusznie skarżący jako podstawę do stosowania warunkowego zawieszenia powołuje art. 60 § 5 k.k., bowiem w przypadku przyjęcia art. 60 § 3 k.k. wymiar kary za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. według zasad z art. 60 § 6 pkt 3 k.k., zezwalałaby na warunkowe zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 k.k.

Drugi zarzut stawiany przez obrońcę dotyczy rażącej niewspółmierności kary w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary. Uzasadnienie tego zarzutu sprowadza się do marginalizowania roli J. M. w przestępstwie i porównywaniu orzeczonej wobec niego kary do kary orzeczonej względem W. Ż.. Pomija obrońca, że okoliczności łagodzące i obciążające uwzględnia się indywidualnie wobec każdego sprawcy a ponadto zbyt małą rangę nadaje roli, jaką J. M. pełnił we współdziałaniu z innymi osobami. Tymczasem Sąd I instancji właściwie ocenił rolę oskarżonego w przestępczym procederze (str. 143 – 144 uzasadnienia), która przecież warunkowała jego prowadzenie i stanowiła istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Wysoki jest zatem stopień zawinienia oskarżonego jak też znaczny jest stopień szkodliwości społecznej popełnionego przez niego czynu. Zważywszy na fakt, iż J. M. był uprzednio wielokrotnie karany, wymierzona mu kara bezwzględnie pozbawienia wolności, zbliżona do granic dolnego zagrożenia nie nosi cech rażącej surowości, w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., a jest wręcz karą łagodną, tym bardziej, gdy zważy się, że nie towarzyszy jej grzywna ani środek karny w postaci naprawienia szkody. Nie znajduje zatem uzasadnienia wniosek apelacji o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary jak też wniosek ewentualny o orzeczenie kary w wymiarze równym aresztowi tymczasowego aresztowania, zaliczonego na jej poczet.

Odniesienie apelacji obrońcy W. Ż..

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym a uzasadnienie zostało sporządzone na wniosek obrońcy, zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k.

Wprawdzie można się zgodzić ze skarżącym, że Sąd I instancji nie uzasadnił wysokości kwot zasądzonych od W. Ż. na podstawie art. 72 § 2 k.k. tytułem częściowego naprawienia szkody, czym naruszył art. 424 § 2 k.p.k., jednakże zaskarżone rozstrzygnięcie poddaje się merytorycznej kontroli.

Sąd I instancji, nie naruszając art. 410 k.p.k. na podstawie pełnego materiału dowodowego, dokonał bezbłędnych ustaleń co do roli W. Ż. w popełnionych przestępstwach, co do wysokości wyłudzonego mienia jak też co do

korzyści, odniesionych przez tego oskarżonego z przestępstwa. Nie przeoczył kwestii braku staranności i wnikliwości w rozpatrywaniu przez pokrzywdzonych wniosków leasingowych i dokumentów na ich poparcie, co przecież podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zasądzone kwoty tytułem naprawienia szkody od W. Ż. są – wbrew zarzutowi obrońcy - adekwatne, sprawiedliwe i uzasadnione wysokością wyłudzonego mienia oraz odniesionych przez oskarżonego korzyści. Zważyć bowiem należy, że W. Ż. współdziałał w wyłudzeniu od firmy (...) spółka z o.o. pieniędzy w kwocie 268.400 zł, z której przekazał M. S. (1) dwukrotnie po 8.000 zł, zaś A. P. i P. G. 25.000 zł. W tej sytuacji zasądzone od niego odszkodowanie w kwocie 40.000 zł na rzecz pokrzywdzonego stanowi niewielką część odniesionej przez niego korzyści. Kwota mienia wyłudzonego od (...) Sp. z o.o. to 268.400 zł, z której W. Ż. przekazał M. S. (1) 10 tys. zł, zaś A. P. 70 tys. zł a resztę zostawił sobie oraz 428.220 zł, którą współsprawca J. M. przelał na prywatne konto M. C.. W. Ż. odpowiada materialnie za poniesioną przez (...) szkodę, nawet jeśli nie odniósł z tego przestępstwa żadnych korzyści. W tym, przypadku odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonej instytucji w kwocie 60.000 zł też stanowi niewielką część wyłudzonego mienia i jest znacznie niższe do osiągniętej przez oskarżonego korzyści.

W. Ż. jest jeszcze młodym człowiekiem, ma wyuczony zawód i jego powinnością jest wykonywanie pracy zarobkowej i czynienie starań o osiągnięcie takich dochodów, które umożliwią mu wywiązanie się z nałożonego obowiązku naprawienia części szkody. Podnieść nadto należy, że takie kwoty odszkodowania proponował obrońca na rozprawie, wnosząc o dobrowolne poddanie się oskarżonego karze (k. 6965 t. XXXIV).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku apelacji o zmianę orzeczenia i odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody i wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

Sąd Apelacyjny zwolnił M. C. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, gdyż takie orzeczenie wydał Sąd I instancji. Sąd Apelacyjny zwolnił J. M. i W. Ż. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż byłoby to dla nich zbyt uciążliwe ze względu na ich sytuację materialną. Sąd Apelacyjny zasądził od W. Ś. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie do wysokości, przyjętej przez Sąd I instancji, zwalniając go tym samym od zapłaty kosztów ponad tę kwotę.

Sąd Apelacyjny zasądził do Skarbu Państwa na wniosek obrońców oskarżonych W. Ż., M. C. i J. M. koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stawce podstawowej, powiększonej o podatek VAT, a tym samym nie podzielił argumentów adw. M. Ł. o skomplikowanym charakterze sprawy, jej wielowątkowości i czasochłonnego nakładu pracy przy sporządzaniu środka zaskarżenia, co miałyby uzasadniać podniesienie stawki minimalnej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.